

ВПЕРЕД!

РОБІТНИЧА ГАЗЕТА,

орган української соціалдемократичної партії.

Виходить кожного дня о 3 год. пополудни.

Ціна примірника у Львові й на провінції:

50 сот.

Місячна передплата з пересилкою 10 К.

АДРЕСА РЕДАКЦІЇ І АДМІНІСТРАЦІЇ:

„ВПЕРЕД“, ЛЬВІВ, ВУЛИЦЯ РУСЬКА Ч. 3,
I. поверх.

Пролетарі всіх народів єднайтеся!

На приязнь Начальної Команди В. П. видаємо нашу газету крім звичайного нашого українського письма — також і латинськими буквами. Прикази сьому повинуються тільки з konieczности, бо не хочемо позбавити наших читачів свого рідного друкованого слова.

Згода в Києві.

Київ, 10. січня. Донесення польської преси про непорозуміння між Винниченком і Петлюрою та взагалі про незгоду в Директорії є тільки поборжним бажанням польської преси. В Директорії панує повна згода і гармонія.

Український консуль в Будапешті.

Відень, 8. січня. До Будапешту виїхав як консуль Української Народ. Республіки капітан Біберович. Уряд ує в пансіонаті „Брістоль“.

Русофіли у Масарика.

Донесать нам, що д-р Марков і Вальницький були у президента чесько-словацької республіки Масарика в справі східної Галичини. Масарик мав їх дуже ввічливо прийняти і вислав їх до Парижа, бо, мовляв, східна Галичина належить до Росії. До Парижа мав поїхати також звисний д-р Вергун.

Під розвагу польської суспільности.

Волоссе дубом стає чоловікові, коли читає про ті страшні, нелюдські вчинки, яких будьто допускаються Українці. Кожного дня польська преса — від урядової „Gazeta Lwowska“ почавши а на „найліпшій“ тут у Львові „Dziennik Ludowy“ скінчивши — подає великими буквами страшні описи озвірінь Українців.

Українці — гірш найдикихших людодів! Звущаються над Полями, особливо над полоненими, обтинають їм руки, ноги, пальці, вуха, виколують очі, привязують ланцями до стовпів і луплять (дослівно!) з них шкіру. Полонених легіонерок і саніток насилують, а опісля обрізують їм груди. А кожного без пардону мордують в страшній, звірській спосіб, глумляючи неронські муки!

Одна газета перегає другу, подаючи сензацийні, глумлені нелюдські звірства Українців. І то всі, без винятку, не виключаючи навіть... соціалістичного (коли судити по фірмі) „Dziennik Ludowy“, який в ніч не уступає своїм буржуазним сестрам.

А короною всього — виступ некоронованого польського короля (як називає його „Kurjer Codzienny“) Ігнація Падеревського. Сей „некоронований король Польщі“ — в Кракові, під паятником (поставленим не коштом польського народу, а його власним) говорив про „glowy polskie“, які Українці сносять „na tacy“...

Повторюємо, волоссе дубом стає, читаючи всі ті криваві — фантазії...

Ми не в змозі тепер, ізза зрозумілих причин, простувати всього того, що польська преса зкидає Українцями. Не можемо — бо замкнено нам уста всенними параграфами.

Але ми не можемо не звернути уваги польської суспільности на цілі, задля яких випускається оті всі криваві мазчення.

Живемо в добі братовбійчої війни. Ся війна страшніша від інших тим, що тут проливають кров два народи, яким судба призначила жити побіч себе.

А братовбійчу сю війну викликала та сама невидима рука, що довгі десятиліття гнівила тут у Галичині українського й польського хлоба й обітніка, якому відмивляла всяких людських

прав, якого держала в темноті й незнанню. Та невидима рука, яка, щоб тут у Галичині сильно удержатися при власті — далеко ще перед війною підюджувала оба народи до ненависти.

Та сама рука, що кинулася перед кількома днями на хлосько-робітничі соціалістичні правління у Варшаві — викликала сю страшну братовбійчу війну у нас і піджує далі, як слушно каже варшавський „Sztandar Socjalizmu“, польський люд проти українських хлосів і робітників.

Та сама невидима рука гіпнотизує тепер польський нарід „okucieństwa-ми“ Українців, бо хоче відвернути від себе небезпеку, яка їй грозить і каже писати своїй пресі несотворені річи, звернені проти Українців, обчорнюючи їх немилосерно.

Ось чому то пише польська несотворена преса про обрізування грудей легіонеркам, про „польске глови на тачи“ та інші фантастичні криваві злочини Українців.

РИМ.

Рим завойовував Грецію, Азію, Еспанію, північну Африку. Вождями на війні були все пани. Вожди казали рабувати храми, багатих людей і все зрабуване забирали знову вожди. Вожди казали забирати людей із завойованих країв в полон а відтак в Римі продавали полонених як невольників другим панам. Пани оброблювали невольниками свої лани.

Дрібним мужикам не оплачувалася господарка, бо вони самі мусіли працювати. Пан все продавав збіже дешевше, бо робітник не коштував пана нічого. Пани обрали невольниками, а не кінями, бо кінй коштував великі гроші, а невольників міг мати пан як офіцер на війні, задурно, скільки захотів. Пан ішов на війну, то нічого не трапив, бо його лани обробляли невольники, а хлос, коли пішов на війну на два-три роки, то його поля стояли облогом. Жінка й діти задовжили так за той час землю, що коли мужик вернув з війни, то або продавав землю панови, або віддавав дог, або йшов до пана робити за довг панщину. Мужик вибирав перше. Продавав землю, віддавав довг, а сам тягнувся до Риму і там жив пролетаром. Замітав вулиці, носив воду, був слугою у панів.

Щоби пролетарі в місті Римі не бунтувалися, то пани дуже часто роздавали поміж римський пролетар збіже, гроші, давали їм обід (спільні) і т. д. А пролетарі думали все, що пани дсбрі і що без панів не можна жити. Пани не коштувала ся милостиня нічого, бо вона була все зрабована. Зате римські пролетарі все голосували за війною, бо вони самі ніколи не йшли на війну, бо не мали землі і з війни мали все обривки. Хлоси мусіли йти на війну, бо вони мали по клаптику землі. Пролетарі в Римі все кричали разом з панами: „Боронім кресів римської імперії“, хоч самі їх не боронили.

По кожній війні пролетарі в Римі ставало більше, бо прибувало більше збанкрутованих хлосів, а по панських добрех прибувало більше невольників.

В 70-тих роках перед Христом було невольників так багато, що панам навіть не оплачувалося давати їм їсти. Невільник робив доти, доки з утоми не умер. Його закопували де суди, а на його місце ставав другий невольник і знов робив під нагайкою до смерти. Невільники їли траду, глодали дерево, щоби ратувати себе від смерти.

Тоді в Капуї, країні на північ від Неаполю, в країні не більшій як третя частина східної Галичини, кинули невольники роботу, бо їм було вже все одно: або згинуть під нагайкою, або згинуть в боротьбі. Провідником сих збунтованих невольників був невольник з над дослішнього Дунаю прозвисксом Спартак. Він виповів війну римським панам.

Римські пани заклинали своїх мужиків на війну з невольниками. Пани казали римським хлосам, що невольники виріжуть не лише панів, але й хлосів. Тоді хлоси вратували „вітчину“ панам

від невольників. Збунтованих 70 тисяч невольників побили, а з того 6 тисяч повісили при дорозі до Риму на пострах другим невольникам, щоби не бунтувалися.

А римський пролетар плескав своїм панам, що вони вратували „вітчину“, що вратували їх перед гайдаками, які хотіли прийти до Риму і повиколувати очі Римлянам, живцем здимати шкіру Римлянам і т. д. Пролетарі ішлилися і жили жебраками, валялися по каналах, збирали відпадки страв по гноях, жили шасливі далше так, що тодішній римський бесідник Ціцеро казав: „Лисичі мають нори, птахи гнізда а горожане Риму не мають де голови прихилити!“

Так було в Римі 70 літ перед Христом.

А 1919 літ по Христі було так:

В копальнях вугля забивають експлозії по 300, 400 і більше невольників, хоч платних.

Коло Відня в фабриці амуніції незгинув ані один пан, а зате вбило минулої осени 230 невольниць-жінок.

На ланах роблять невольники від свитання до пізної ночі за 1 К. денно.

Невольники, що звуться людьми, сплять разом зі свиньми й вівцями, телятами зимою в одній дірі, що звється хатою.

По кілька літ мусять невольники відриватися від рілі і йти до війська на службу вітчині, яка не дає йому зате нічого більше, крім нужди.

Змущують битися за лани, які ніколи не належали до них, а були лише ярмом для оборонців за 1 К. денно.

Змущують боронити культуру, до якої оборонці не мали ніколи приступу, бо: „хлопови й робітничови вистарчить вміти читати молитвенник і підписати вексель“.

Кажуть боронити каменіші в місті, в яких можуть оборонці стати сторожами або за гроші можуть мешкати в сутеринах.

Кажуть боронити місто, в якому буде можна оборонцям відтак позамітати вулиці.

Кажуть боронити залізничні дороги, по яких будуть мати право їздити тіж оборонці загроші у возах для худоби.

Кажуть боронити фабрик, щоби оборонці мали право відтак посилати туди свої діти на чорну роботу та лишати в зубатих машинах свої члени тіла. І т. д. і т. д. і т. д.

Тому два тисячі літ взад був Спартак. Він отворив невольникам очі. Чи тепер другого вже не буде? (е. г.)

Жінка в Народній Республіці.

IV.

(Докінченне.)

Одною з болючих уривд, якої дізнає жінка від держави й суспільности, є відношення до проституції. Ніхто не накладає п'ятна ганьби на машину за те, що він за гроші курує те, що повинно бути впливом особільного почування, але жінка, яка є обставинами примушена стати предметом того купна, носить п'ятно ганьби. В наукових дослідах про причини проституції має найбільше слушности т. зв. економічна теорія, яка поясняє се явище господарськими причинами. В Народній Республіці разом з господарським піднесенням жінки зникатиме й ся головна причина проституції. Що остане поза сим — з причин психо-фізіологічних, — се не буде проституцією в теперішнім значінню. Народня Республіка своїм законодавством повинна й тут проявляти корисний вплив. В першій мірі повинна бути знесена регламентація проституції, чого домагається більшість учених, які займаються сею справою. Коли будуть знесені поліційні приписи, які на певну категорію жінок накладають ганьбляче п'ятно проститутки, тоді й тим, що їх зустріла така важка доля, легше буде піднятися з упадку.

Отсе булиби в загальних рисах домагання, які повинні бути поставлені і здійснені при будові Народної Республіки не тільки в інтересі жінки, але й в інтересі цілого людського роду.

Бо поневолення жінки відбивається шкідливо також на мужеській частині людського роду і визволення жінки є визволенням обох полів до більше свободного гармонійного життя.

Очевидно, що дух сього визволення повинен проникнути все законодавство Народної Республіки, а також обняти все громадянство. Бо поступ тільки тоді є тривкий, коли він проникає форми і зміст людського життя.

М—я.

„Повісити Пілсудського!“

„Naprzód“ з 9. I. 1919 ч. 7. подає в новинах дуже характеристичний об'яв буржуазних інстинктів. Дня 8. I. 1919. зібралися жінки із клерикальних сфер перед будинком Польської Комісії Ліквідаційної в Кракові і домагалися помочи для Львова. Відтак на I. поверсі тогож будинку уладили віче і місто обговорювати поміч для Львова, обкидали болотом правління і на рід. Одна із клерикальних „świętoszek“ почала кричати, що „trzeba powiesić Piłsudskiego“, то аж тоді буде спокій.

Чи не запізно нагадалася „świętoszka“? Наш братній орган ще дивується таким „pobożnym życzeniom“. Бо ми вже перестали дивуватися. Наші львівські буржуазні газетки аж пишуть за гострими репресіями проти Українців, лиш явно не кажуть сього. Вони на разі обмежуються на вигаданню прямо диких фантазій про здирання живцем шкіри, про виколування очей і т. звирств. Тим вони підготовлюють і так хорі нерви населення. Сподіємося, що й вони ще так ясно будуть висловлюватися, як та краківська „świętoszka“. Але ми можемо вже тепер сказати їм, що бігме всі їх заходи запізнєні.

Воєнний комунікат

з дня 11. січня 1919. р.

Пресове бюро подає: Сьогодні раненько заатакував ворог наш полуднявий відтинок, посуваючися в сторону Сквилюва, Ситнівки і Кульпаркова. Однак сей наступ здержано, а відтак протинаступом відперто ворога аж поза наступові позиції. Взятю бранців, також 8 машинових крісів. В полудневих годинах наступав ворог на наші позиції від Пасік міських по Ляшки муровані. На відтинку від Пасік по Кривичі розбився ворожий наступ о сильну поставу місцевої залоги. Ворог уступив, лишаючи оруже і один машиновий кріс перед нашими становищами. На відтинку, на північ від Кривич відперто вдираючогося ворога через Сороки до східної часті Ляшок мурованих острим протинаступом, аж до Прус. В часі тривання сих наступів ворог обкидав місто арматними стрілами, які забрали жертви з цивільної людности, не спричиняючи військової шкоди. В інших частинах ситуація без зміни. Супокій.

3 дня 12. січня 1919 р.

Пресове бюро подає: Група ген. Зелінського очистила Керницю і прямує наперед. Страти ворога поважні. Українці вдарили протинаступом на Бартатів, Сквилюв і Сквилюв. Боротьба там ще триває. Відтак поступав ворог на наші становища в стороні Пасік міських, однак відперто його криваво. В дальшій частині східного відтинку не підняв ворог після вчорашньої боротьби ніякої акції. Від пізночі старалися Українці вдертися до Малехова і Ляшок мурованих. Боротьба там ще триває.

НОВИНКИ.

— З нагоди Нового Року засилаємо традиційним звичаєм всім нашим Читачам щирі бажання!

— Слідуюче число „Вперед“ вийде, з причини завітрянного свята, в середу пополудни.

— Відликання соціалістичного конгресу в Льозани. Міжнародний Конгрес соціалістів, який мав відбутися 21. січня с. р. в Льозанні, відкликано. Одною з причин подають протест кантону Ваад та міста Льозани, які зборюються, щоби Конгрес мав відбутися на їх території.

— Італійська соціалдемократія жадає Народної Республіки. На відозву голови соціалдемократичної партії відбулися в усіх головних місцевостях Італії збори делегатів робітничих організацій. Найчисленніші збори були в Меміюлані, деухвалено отсі жадання: Безпробовочна демобілізація війська, урядженне соціалістичної республіки та диктатура пролетаріату. Збори обявили себе готовими ужити всіх средств до перепровадження сих жадань та поручили голові партії розпочати повірену акцію.

— Війська антанти в Одесі. Як доносить „Morgenzeitung“, в Одесі знаходиться армія ан-

танти, яка має виносити 30.000 французьких жовніврів, а 4.000 Жуавів. Крім того є ще тут 4.000 російських салдатів під проводом Денікіна, а 3.000 польського війська. Мілітарну власть над Одесою поручила антанта Москалеви Грічінови.

— Бувший гетьман Скоропадський разом з родиною має знаходитися в дорозі до Швайцарії.

— Вибори до польського союму. В Мехові, де мають незабаром відбутися вибори до польського союму, проголосили обі виборчі комісії, що мешканці Мехова, мойс. віроісл., будуть втягнені до виборчої листи, „gdy każdy ze starozakonnych złoży piśmienne oświadczenie, że jest Polakiem“ і т. д.

— Одержуємо до поміщення отсе письмо: Надзвичайна слідча правительственна Комісія виделювана до Львова в цілі переведення слідства що до випадків в жицівській дільниці, в місяці листопаді м. р., які потягнули за собою, жертви в життю і майні горюжан, взиває заінтересованих людей або тих, що можуть уділити інформації в тім згляді, щоби зголошувалися в Комісії щоденно від год. 11—1 по пол., будинок Краєвого карного Суду, вул. Баторого ч. 3. I. п., кімната ч. 30. — Жигмонт Румович, суддя найвищого суду, голова надзвичайної комісії.

— Як у Львові... „Arbeiter Zeitung“ доносить: „На вулицях Берліна ревуть гармати і таракатять машиніві кріси. Падають ранені і убиті. В деяких передмістях нема вуличного світла, недостає води. Се шаліє на вулицях німецької столиці клясова боротьба. Се повстали робітники проти робітників до завзятої боротьби, а перелякана та затрівожена буржуазія скрилася по хагах“. Цілком як у Львові...

— Підслухане. В сих скрутних часах одинокою розвагою для людей жадних цікавостей — се казино коло керниці. Читачу, коли затужиш за кінами, кольосеями, а хочеш троха розвеселитися — йди по воду. Там почуєш про все. Вчора ходив я по воду, моя сусідка в „огонку“ оповідає, що прийшла велика сила з командантом Падеревським. Друга сусідка повчила її, що се мабуть Падеревський. На те вмішлася третя з такою заявою: „Paderewski nie mógł przyjechać z wojskiem, bo on nie wojskowy; on jest muzyk i przyjechał z fortepianem“.

Оповістки.

— Партийний секретаріат, бюро посередництва праці та бюро правних порад знаходиться при вулиці Руській ч. 3, I. поверх. Урядові години від 10—12 і від 3—4.

— Управа У. С. Д. П. взиває всіх товаришок і товаришів, які не платили партійного податку за 1918 рік, щоби негайно вирівнували задеглюсти. Партійний податок, що виносить всього 1 К в місяць, можна складати щоденно в Секретаріаті, вул. Руська 3, на руки тов. д-ра М. Фільца.

— На піддержання українського робітничого днівника зложили далше (в коронах): Б. А. 10, Анонім (по раз други) 250, Софія Охримовичева 20, Евг. Сальський 5, Ш. Ріпецький 2, А. М. 2, Марія Ф. 10, М. 2, д-р Віктор Слесюк 2, Іван Вовк 5, Е. Трембицький 2, В. В. 4, Іван Ігнат 3, Н. Г. 2, О. С. 5, Марія Ігнатова 1, Лідія Ігнатівна 1, Юрко Дуб 1, Теслюк Михайло 1, Григорій Пристайко 10, д-р М. Коцюба 20, В. То. 20, Б. С. 20, Евгения Якевичева 20, Мечка О. 60, П. І. 10, П. Й. 20, В. Г. 20, Матвій Е. 4, Стефан Басюра 10. Разом 552. (Далі буде.)

— Збірна з коляди для укр. ранених жовніврів, якою занялися Ст. Лужняк, Куртяк, Шпинаровський, Павлячек та Хомяк (зложили в коронах): Куртяк Петро 10, Лужняк Стеф. 10, Чухрай Іван 10, Огєць Білинкевич 14, Струк Петро 22, Вертипорох Ілія 6, Чухрай Мих. 4, Бара Йосиф 10, Павлячек Іван 10, Семен Йосиф 10, Добрянський Григорій 10, Сикорчик Марія 10, Тарнавський 10, Кошулинський Іван і Григорій збірка 17, Касишак М. 10, Наофлевич Йосиф 6, Кошулинський Теодор 10, Семен Томко 10, Мартин 10, Шугка Семен 2, Чухрайзна Софія 10, Тещук 4, Вертипорох Іван 10, Янівська Анна 4, Наорлевич Микола 10, Добрянський Іван 10. Разом 249 К. Федько Маслюк 10, Василь Маковецкий 10, Діух 10, Зробек Ромко 10, Н. Н. 4, Евстах Ігнат 10, Галушка Данило 10, Горожани з Левандівки збірка 62, Нагірний 2 медівники, Андрій Давидович 10, Теодор Москва 20, Песьцоворська шинка, Іж. Роман Барвінський 20, Ліза Бабій 10, Мороз Микола 10, Анна Ляхманова 4, збірка Володимир і Ярослава Бачинських і Стефана Луцка з коляди 23, д-р М. Ш. 120, Фрондзей Іванна 4, Евстахій Нагірний пачка папіросів, збірка з капичи на Богданівці 244-60, Ігн. Філас 5, Катерина Тешин 20, Володимир Савчак 10, д-р Коцюба Михайло 30, інж. Франц Тузак 20, Іванна Яричович 10, Лев Стефанович 10, Чумова 13, Евгения Якевичева 20, Юлія Волошинський 10, М. 3. 10, К. Р. 10, В. Шмібер 10, М. С. 2, Стефан Басюра 10, Горшенюк 10. (Далі буде.)

— Подяка. Тим незнайомим мені паням, що з нагоди Різдвяних Свят обдарували арештованих Українців у львівській гарнізонів арешті білем, хлібом, вуджениною, папіросами і т. п., а одна 10 коронами, складаю в їх імені сердечну подяку. — о. І. Сембратович.

Вже вийшов з друку і продається

Робітничий

КАЛЕНДАРІК

на 1919 рік.

Ціна одного примірника 1 Кор. 30 сот.

Хто бере більше, як 10 примірників, платить по 1 Кор. за один примірник.

Набувати можна в адміністрації „Вперед“, при вул. Руській ч. 3, I. поверх, в обох українських книгарнях, в бюрох днівників і в трафіках.

Ширіть скрізь свою робітничу газету, передавайте її з хати до хати, з рук до рук!

Збирайте складки на пресовий фонд „ВПЕРЕДУ“!

Оголошення приймається по 2 корони за один пегітовий рядок. За зміст оголошень редакція не відповідає.

До працьодавців! Хто потребує робітників і робітниць, нехай зголошиться в адміністрації „Вперед“.

Курс жіночого крою. Отсим звертаю увагу моїх учениць, що курс жіночого крою проваджу в годинах обідних від 2—4. — М. Мітінський, Підвале ч. 9/III. 2—3

Уже вийшов накладом Ставропільського Інституту „СКОРОЧЕННЯ УСТАВ БОГОСЛУЖЕНЬ на рік 1919“ з календаром церковним, згаданий о. Омеляном Горчинським місторектором духови. Семінари. Набувати можна в канцарні Ставропільського Інституту у Львові, вул. Руська ч. 3. Ціна 6 К. 1—2

Млинки до мелення всякого зерна на крупі й муку продає по 150 К. інж. Я. Вінцовський, вул. Новий Світ ч. 20. 9—10

ІЛІРІЙ БАБУНЯК. Я здорова у родичів. Дай вістку про себе. — Ольга. — Інші часопіси прошу о передрук. 6—10

О. ІВАН МАТВІЯС, ЯСТРУБИЧІ, почта Кристинів, повіт Сокаль. Гелюю! Дай вістку, чи ти здорова і як живете? Гризуся дуже Вам. Я здоров у Львові. — Володимир. — Інші часопіси прошуся о передрук. 6—6

АНТІН ДІВНИЧ, ТЕРНОПІЛЬ. Тоску! Дай аніати про Генна, Василя, Стефу. Мн неспокійні. Влодко в Кракові. 4—4

СЕМКО КОСТЕЦЬКИЙ в ТОКАХ. Де Ти? Я в Перемішлі. — Ліна. 8—8

СВИЩ в НАДВІРНІ. Ми всі живемо здорові. Дайте вістку про себе. — Лєся. — Інші часопіси прошуся о передрук. 3—3

О. МУЛИК в ЗАЛУКВІ. Мн обов і п. Люся здорові. — Геня. 3—3

Читачів прошу повідомити ЕВІЦЮ ВОГУШ в ВЕРХРАТІ коло Рави руської, що я з сном здорова у Львові, вул. Пелчявська ч. 14. Некай дадуть вістку про себе і брата Дмитра. 3—3

Д-р ГРАВОВСЬКИЙ, ТЕРНОПІЛЬ. Мороз і Дзюня здорові, повідомі про сз Мамцю, Прашліка і Романа. Дзюня. 3—5

Д-р ВОЛОДИМИР РУВІНГЕР, КИЇВ. Мн здорові. — Мама і Оля. 2—3

ВОЛОДИМИРА ГАНКЕВИЧ, КОРЧИН. Бабця і Ніночка здорові. Що з Тобою і Ромчиком? — Бабця. 2—3

Простіться всіх, хто завваб щонебудь про МАНЮ, МІЛЮ і ВІСЮ РОЗУМКЕВИЧІВНІ, котрі вийшли з дому ще 10 листопада зволить ласкаво донести зажураєній матері Розумкевичевій, вул. Жовківська ч. 143. 2—3

ЯРОСЛАВ ЯНИЦЬКИЙ, КРАСНЕ коло ТРИМАЛОВА. Ми всі разом здорові і добре маю. Я перебуваю у тітці. — Ольга. — Українські часопіси прошу о передрук. 1—6

ОСІП ЛІСІКЕВИЧ, ТУРКА, Мама здорова, але в недовістатку. 1—3

ДМИТРА ГАЛАНДЮКА прошу о вістку. Я здорова. — Емілія. 1—2

Хто знає що про ВАСИЛЯ ГОРБАЯ, що був при війську в Одесі, прошу дати вістку Катерині Горбай, Львів, Польна 18. 1—5

О. ХМІЛБОВСЬКИЙ, Золотів. Прошу повідомити жінку в Бужку, що я там є, де був і у мене все добре. — О. Антін. 1—5

ОСІП СТАДНИК у КИЇВІ. Я з дітьми здорова у Львові. — Софія. — Інші часопіси прошуся о передрук. 1—3

Кольпортерів до розношування газет потрібно сейчас зголошуватися до адміністрації „Вперед“ (вулиця Руська ч. 3, I. поверх).